

Interviu

cu

RADU BELIGAN

Președintele Institutului
Internațional de Teatru

— Ce ne poți spune despre actualele probleme ale I.T.I.-ului?

— Una dintre preocupările esențiale ale I.T.I. este aceea de a prospecta teatrul de mine, ceea ce nu se poate înfăptui decît luînd pulsul teatrului de azi și realizînd acele forme artistice care au, dacă nu (totdeauna) consistența unei noi valori, cel puțin aparența și nădejdea ei. În acest sens I.T.I. și-a propus să încurajeze inițiativele, să extindă cunoașterea lor și să pună în lumină aventurile artistice care făgăduiesc o victorie. Spre exemplu: vara aceasta la Dourdan, o localitate în preajma Parisului, a luat ființă un atelier experimental, unde au învățat unii de la alții și toți la un loc, șase ansambluri diferite. În plus, noua formulă a Teatrului Națiunilor (director Jean Louis Barrault) nu va mai avea un caracter de festival, va dura întreg anul și va prezenta în săli diverse cele mai semnificative și cele mai realizate spectacole din lumea întreagă, acest forum fiind animat de dorința de a elimina cutezanța gratuită, amatorismul, dar și performanța în spirit tradițional, care nu sfințește ceea ce poate fi, ci consfințește ceea ce a fost. În fine, un accent aparte se va pune asupra schimbului de experiență între Europa și Asia (se știe în ce măsură teatrul european din ultimele decenii a fost fascinat de cuceririle scenei chineze și japoneze), iar o altă decizie (deși însuflețită în primul rînd de mobilul de a sprijini mișcarea artistică în țările în curs de dezvoltare) va colabora la revigorarea și constituirea teatrului în așteptarea căruia trăim.

— Ce contribuție are teatrul românesc în acest proces de primeniri și transferuri artistice?

— Convingerea mea e că teatrul nostru se impune prin forme aparte de originalitate și seducție. Dispunem de o școală de actorie pe care o socot una din cele mai bune din lume, de multe și mari talente interpretative, de cîțiva regizori interesanți. Un simț special al comicului (cînd bonom și sănătos, cînd batjocoritor și bufon, cînd fantast și grotesc, cînd ironic și indulgent) exprimînd o tendință de a sancționa prin ridicol naivitatea și încrederea ngîndită, traducînd în esență o atitudine de luciditate și de veghe, s-a făcut dealtminteri remarcat într-o serie de spectacole, excelent primite peste hotare, tocmai prin faptul că acest umor era nu numai un semn de vitalitate, dar și o formă de cunoaștere ce nu excludea niciodată gravitatea. N-a fost numit Caragiale de către Eugen Ionesco: cel mai mare dintre dramaturgii necunoscuți ai lumii? Firește, acesta nu-i singurul aspect apt să rețină atenția oamenilor de teatru de pe alte meleaguri, dar e cel mai frapant.